

ฉบับ
ทดลอง
อ่าน

花屋さん
が
言うことには

❀ เรื่องเล่าจาก
ร้านดอกไม้
คาถาราชากิ

Bibli:

山本幸久

ยามาโมโตะ
ยุกิฮิสะ

ธนฤต สีลา
แปล

ร้านแห่งนี้ส่งต่อความรู้สึกด้วยภาษาดอกไม้ที่จะเยียวยาหัวใจผู้คน
นวนิยายที่มียอดขายกว่า 110,000 เล่มในญี่ปุ่น

เรื่องเล่าจากร้านดอกไม้
คาวารากากิ
花屋さんが言うことには

ยามาโมโตะ ชูกิจิสะ

ธนฤต สีลา เปล

Bibli:

I. ดอกแมกโนเลีย

กลางดึกคืนวันเสาร์มีคนนัดพบคิคุโกะที่ร้านแฟมิลีเรสเตอรองต์
อีกฝ่ายเป็นผู้ชายก็จริง แต่ไม่ได้เป็นเรื่องโรแมนติคใดๆ
เพราะชายคนนั้นเป็นแค่ตาลุงจืดชืดวัยสี่สิบกลาง ๆ

มีคนโทร.มาหาคิคุโกะ คิคุโกะเมื่อประมาณสามสัปดาห์
ก่อน ปลายสายบอกว่าอยากคุยต่อหน้า เธอพยายามปฏิเสธแต่ก็
ไม่เป็นผล เพราะเขาอ้างว่าตอนนี้อยู่ที่สถานีใกล้เคียงที่พักของเธอ

ขอไปอะพาร์ตเมนต์เธอตอนนี้ได้ไหม

จะให้มาได้ยังไงกันล่ะ คิคุโกะจึงจำใจนัดเจอเขาที่ร้าน
แฟมิลีเรสเตอรองต์แถว ๆ สถานี หลังจากรับปากอีกฝ่ายว่า
จะไปถึงภายในสี่ทุ่มครึ่ง เธอก็รีบเปลี่ยนเป็นชุดสำหรับออกไป
ข้างนอก ให้ออกไปเจอคนอื่นทั้งหน้าสดคงดูไม่ได้นัก เธอจึง
ตัดสินใจแต่งหน้าบาง ๆ

ช่วงต้นเดือนมิถุนายนนั้น แม้ตกดึกแล้ว แต่สวมแค่

เสื้อสูดทับเสื้อแขนยาวก็กันหนาวได้สบาย ที่จริงปั่นจักรยานไปร้านอาหารแค่ไม่กี่นาทียังเล่นเอาเหงื่อซึมด้วยซ้ำ

พอไปถึงหน้าร้านแฟมิลีเรสเทอรองต์ก็เห็นตาลุงที่เรียกเธอมาพบนั่งอยู่ที่โต๊ะริมหน้าต่าง พออีกฝ่ายเห็นคิคุโกะขี่จักรยานมาก็ยกมือทักทำนองว่า “โง่” เช่นเดียวกับตอนทักทายที่บริษัท เขาเป็นหัวหน้าของเธอ ตำแหน่งผู้ช่วยหัวหน้าทีมที่ 3 ฝ่ายขายที่ 2 คิคุโกะมักเรียกเขาในใจว่าผู้ช่วย

หนักใจจัง หากเป็นไปได้เธอก็อยากชักเท้ากลับเสียเดี๋ยวนี้ แต่ถ้าเขาโผล่มาวุ่นวายถึงบ้านคงยุ่งยากกว่าเดิม เธอจึงจอดจักรยานไว้ริมสุดของลานจอดแล้วเดินเข้าไปในร้าน

พอคิคุโกะนั่งลงที่โต๊ะ ผู้ช่วยก็เอ่ยด้วยท่าที่เกรงใจว่า “ขอโทษที่เรียกออกมาดึกๆ นะ” แล้วถามต่อ “กินอะไรไหม”

“แค่เครื่องดื่มก็พอค่ะ”

“งั้นเหอ ฉันยังไม่ได้กินข้าวเย็นเลยหิวนิดหน่อย ก็เลยสั่งชุดข้าวปลาซาบะตัมไป”

สี่ทุ่มครึ่งแล้วยังไม่ได้กินข้าวเย็นหรือ ไม่นี่ นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ

“วันหยุดก็ยังเข้างานเหอคะ”

“หือ อ้อ นั่นสิ ก็วันนีวันเสาร์นี่เนอะ”

แสร้งทำเป็นตกใจซัดๆ

“ยุ่งน่าดูเลยสินะคะ”

“ยุ่งจริงๆ แหะละ ก็เธอไม่เข้าบริษัทนี่”

คิคุโกะเกือบหลุดปากขอโทษไปแล้ว แต่ห้ามตัวเองไว้ได้
ว่าฉันไม่ได้ทำอะไรผิด

“อีกเดี๋ยวต้องกลับเข้าบริษัทด้วย”

“ไม่กลับบ้านหรอกคะ”

“ถึงกลับก็กลับไปนอนอย่างเดียวนะ”

“ภรรยาไม่ว่าอะไรหรอกคะ”

“ฉันไม่อยู่บ้านจนเป็นเรื่องปกติละมั้ง พอนานๆ ที่กลับไปบ้าง ลูกอายุห้าขวบเลยพูดว่ายินดีต้อนรับ แทนที่จะบอกว่ากลับมาแล้วเหรอ ฮ่าๆ มุกนี้ฮาไหม”

ฮาก็แย้ละ

“ที่เรียกฉันมาคุยวันนี้มี...”

“ขอฉันกินข้าวปลาซาบะตัมก่อนได้ไหม เธอเองก็ไปสั่ง
เครื่องดื่มลิ”

เธอรู้อีกฝ่ายจะพูดเรื่องอะไร จะบอกให้เธอกลับไป
ทำงานที่บริษัทสินะ แน่แน่นอนว่าหญิงสาวตั้งใจปฏิเสธอย่าง
แน่วแน่ ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังตื้อไม่เลิก

คิคุโกะยื่นใบลาออกให้ประธานบริษัทเมื่อสัปดาห์ก่อน
พร้อมคืนบัตรประจำตัวพนักงานและโทรศัพท์มือถือที่บริษัท
มอบให้ นับแต่วันนั้นเธอก็ไม่กลับไปทำงานอีกเลย แต่กลับมี
อีเมลกระหน่ำเข้ามาที่เบอร์ส่วนตัวเป็นภูเขาเลากา อีกทั้งยังมีคน

โทรศัพท์เข้ามาไม่ขาดสาย ทั้งหมดนั้นล้วนมาจากบริษัททั้งสิ้น เธอจึงปิดโทรศัพท์แล้วค่อยเปิดเช็คเฉพาะตอนกลางคืน พอ นานวันเข้าอีเมลกับสายเรียกเข้าก็ค่อยๆ ลดลง ครั้นผ่านไปครบหนึ่งสัปดาห์ก็ไม่มีใครติดต่อมาอีก เธอคิดผิดที่ชะล่าใจว่า อีกฝ่ายคงยอมเลิกติดต่อมาแต่โดยดี

สายเรียกเข้าเมื่อครั้งเป็นเบอร์ที่ขึ้นต้นด้วย 080 เธอจึง หลงกดรับเพราะสงสัยว่าใครติดต่อมา ที่ไหนได้ดันเป็นตาผู้ช่วย นี่เอง คิคุโกะนึกเอือมระอาเมื่อปลายสายพูดด้วยน้ำเสียง ตีอกดีใจว่า *นี่ฉันใช้มือถือส่วนตัวโทร.หาเธอเลยนะ*

ขณะกดซาอู๋หลงใส่แก้วพลาสติกที่บาร์เครื่องดื่มก็มีลูกค้า ใหม่เข้ามา เธอเป็นผู้หญิงอายุราวสามสิบต้นๆ สวมชุดเดรส ดูไม่เข้ากับบรรยากาศร้านแฟมิลีเรสเตอรองต์แถบชานเมือง อย่างมาก แต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจเหนืออื่นใดคือดอกไม้ที่ ติดอยู่บนศีรษะ บนเรือนผมเกล้าสูงนั้นติดเครื่องประดับรูป ดอกไม้สีขาวดอกใหญ่

นั่นดอกอะไรกันนะ

ชื่อของคิคุโกะมีคำว่า “คิคุ” ที่แปลว่า ดอกเบญจมาศ ก็จริง แต่เธอไม่ได้สนใจใฝ่รู้เรื่องดอกไม้ขนาดนั้น ถ้าเห็น ดอกไม้สวยๆ ก็อาจแค่หยุดยืนมองบ้าง

ขนาดมองจากไกลๆ ยังเห็นชัดว่าใบหน้าของผู้หญิงคนนั้น แดงระเรื่อ เธอสวมชุดเดรสหรูหราประดับประดาด้วยลูกไม้สีดำ

มากมาย สะพายกระเป๋าใบเล็กไว้ที่ไหล่ ส่วนมือหิ้วถุงกระดาษสีขาวใบใหญ่

พนักงานเดินนำเธอไปที่โต๊ะ แต่ท่าเดินเธอโง่งนงน ไม่มั่นคงนัก เธอนั่งลงที่โต๊ะข้างคิกุโกะกับผู้ช่วย แล้วสั่งพนักงานว่า “ขอไวน์แก้วหนึ่ง”

ระหว่างถือชาอู่หลงกลับมาที่โต๊ะ คิกุโกะแอบชำเลืองมองผู้หญิงคนนั้นเนียนๆ แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะรู้ตัวว่ามีคนมอง จึงส่งยิ้มมาให้ เธอก็มึนศีรษะเล็กน้อยทักทายกลับไป

เราเคยรู้จักกันหรือ

จะรู้จักกันได้ยังไง ช่วงฤดูใบไม้ผลิในวัยสิบแปดปี คิกุโกะย้ายมาเรียนที่มหาวิทยาลัยศิลปะที่โตเกียว และใช้ชีวิตอยู่ที่เมืองคิจิรานุมะซึ่งอยู่สุดเขตทิศตะวันตกของโตเกียวมานานกว่าหกปี เธออาศัยอยู่อะพาร์ตเมนต์เดิมมาตลอด เมื่อเดือนมีนาคมที่ผ่านมาเพิ่งต่อสัญญาใหม่อีกสองปี ทว่ามหาวิทยาลัยศิลปะตั้งอยู่ย่านใจกลางโตเกียว เธอจึงต้องนั่งรถไฟแล้วต่อรถเมล์กว่าจะถึงใช้เวลาอย่างน้อยสามสิบนาที สมัยเป็นนักศึกษา เธอทำงานพิเศษที่ร้านกาแฟใกล้มหาวิทยาลัย ส่วนบริษัทที่เพิ่งลาออกมาก็ตั้งอยู่ในตัวเมือง ดังนั้น แม้อาศัยอยู่เมืองนี้มาหกปีแล้ว อย่างไรก็ตามแต่เพื่อนเลย คนรู้จักสักคนยังไม่มี เธอแวะไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ตหน้าสถานีหรือร้านสะดวกซื้อระหว่างทางกลับบ้านอยู่บ้าง แต่ไม่มีร้านไหนเป็นเจ้าประจำ

ไม่สิ แต่ว่า...

คุณ ๆ เหมือนเคยเห็นผู้หญิงคนหนึ่งที่โหนลักแห่ง แม้กลับมาหนึ่งที่โตะแล้วเธอก็ยังนึกไม่ออก รวมถึงชื่อดอกไม้ที่อีกฝ่ายประดับไว้บนศีรษะซึ่งยื่นออกมาให้เห็นเหนือช่วงไหล่ของผู้ช่วยก็คิดไม่ออกเช่นกัน

“อืม ใช่แล้ว” ผู้ช่วยวางตะเกียบแล้วหยิบบางอย่างออกมาจากกระเป๋าเสื้อสูท “ขอคืนให้ก่อนนะ เดี่ยวจะลืม”

ใบลาออกที่เธอยื่นไว้

“คืนให้นี้หมายความว่ายังไงคะ”

“หมายความว่าพอเธอลาออก ฉันก็เดือดร้อนนะสิ”

“แต่ฉันต้องการลาออกนี่คะ”

“เพราะอะไรล่ะ”

“ฉันไม่เคยได้กลับบ้านตรงเวลา ทำโอทีไปก็ไม่ได้ค่าโอทีอยู่ดี เสาร์อาทิตย์ยังต้องเข้าบริษัทวันใดวันหนึ่ง ไม่ก็ทั้งสองวันเลย ลาพักร้อนก็ไม่ได้ แถมยังถูกบังคับให้ใช้เงินส่วนตัวซื้อผลิตภัณฑ์ของบริษัทเพื่อให้ได้ยอดขายตามเป้า ค่าเดินทางเวลาออกไปเจรจาธุรกิจหรือไปขายงานก็เข้าเนื้อตัวเอง จะไปเข้าห้องน้ำยังต้องขออนุญาตหัวหน้าก่อน แถมยังห้ามพนักงาเนาอะไรมาตีระหว่างทำงานอีก”

ขึ้น่ายต่อคงไม่จบง่าย ๆ คิคุโกะหายใจไม่ทันจึงหยุดพูดทันใดนั้นผู้ช่วยก็พูดว่า

“เพราะงั้น...”

“ก็เลยอยากลาออกค่ะ”

“เรื่องลาออกนะไม่ได้หรอก ตอนนี้ทุกคนในบริษัทก็ทำแบบนั้นกันทั้งนั้น ไม่เห็นมีใครบ่นเรื่องที่เราพูดถึงเลยสักคน ฉันเองก็ด้วย ทุกคนยังทำกันได้ ทำไมเธอถึงทำไม่ได้ละ เป็นเพราะเธอเอาแต่ใจตัวเองไป คนที่จบจากมหาวิทยาลัยศิลปะที่ไร้ประโยชน์ต่อสังคมอย่างเธอเนี่ย บริษัทเราอุตส่าห์จ้างไว้ยังมาดื้อแพ่งแบบนี้หมายความว่ายังไง”

ที่ผ่านมาคิคุโกะถูกล้อและถากถางเรื่องที่เรียนจบจากมหาวิทยาลัยศิลปะอยู่บ่อยครั้ง ตอนนี้จะไม่ยอมนั่งเงียบปล่อยผ่านไปเฉยๆ อีกแล้ว

“ฉันเคยค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตมาค่ะ ทุกจังหวัดกำหนดค่าแรงขั้นต่ำไว้ทั้งนั้น แต่ก็เห็นชัด ๆ ว่าค่าแรงของบริษัทเราต่ำกว่าอัตราค่าแรงขั้นต่ำสำหรับเมืองหลวงมาก”

“เพราะแบบนี้เด็กอย่างพวกเธอถึงได้นำปวดหัวใจล่ะ”
ผู้ช่วยห่อไหล่ขณะกินชุดข้าวปลาซาบะตัมโปฟาง “ก็พวกเธอนะ หลับหูหลับตาเชื่อข้อมูลในอินเทอร์เน็ตทันทีนะสิ ในเมื่อเธอยังทำงานได้ไม่เต็มที่ ก็คงไม่มีทางได้รับเงินเหมือนคนทั่วไปหรอก”

“แต่ตามกฎหมายแรงงานขั้นพื้นฐานแล้ว...”

“บริษัทเราไม่สนใจเรื่องพรรคนั้นหรอก”

คิคุโกะแทบไม่เชื่อหูตัวเอง

“เรื่องพรรคนั้นที่ว่ำนะกฎหมายระดับชาติเลยนะคะ”

“ท่านประธานออกนโยบายมาว่ากฎหมายที่รัฐกำหนดนะ
หละหลวมเกินไป ขึ้นทำตามต่อไปบริษัทก็ไม่มีกำไรเอานะสิ
ท่านยังบอกอีกว่า ที่ญี่ปุ่นยังตกอยู่ในสภาวะเศรษฐกิจฝืดเคือง
ตั้งแต่เกิดภาวะฟองสบู่แตกก็เป็นเพราะกฎหมายแรงงาน
ขึ้นพื้นฐานนี่ละ”

พอเธอรลึกลงใจได้ว่าตัวเองฝันอยู่บริษัทพรรคนี้มาตั้งสองปี
ก็ชนลูกชู้ขึ้นมา ควรลาออกอย่างที่คิดไว้จริง ๆ

“เธอลาออกไป บริษัทก็เสียหายแย่สิ” ผู้ช่วยเอ่ย หลังจาก
กินข้าวจนหมดก็ปลักงานซามไวด้านข้างก่อนหันมาพูดอย่าง
ตั้งใจมากขึ้น “ถ้าฟังตอนนี้ที่เธอหายตัวไปดื้อ ๆ งานก็พลอย
สะดุดไปหมด นอกจากฉันต้องทำงานเพิ่มขึ้นทั้งที่ยู่ขนาดนี้
แล้ว ยังต้องปลีกตัวหาเวลามาคุยกับเธอให้กลับไปทำงานอีก
เสียเวลาชะมัด ท่านประธานออกปากพูดเองเลยว่าจะฟ้องเรียก
ค่าเสียหายถ้าเธอลาออก ท่านบอกว่า อย่างน้อยถ้าไม่ได้เงินคืน
เท่ากับที่จ่ายไปก็ไม่คุ้ม”

“อย่างนี้ฉันก็แย่สิคะ”

“แม่เลยใช้ไหมล่ะ เพราะงั้นฉันเลยต่อรองกับท่านประธาน
ว่าจะพยายามกล่อมให้เธอกลับมาทำงานต้นสัปดาห์หน้า แล้ว
ท่านจะยอมยกโทษให้ ทีมเรานะขาดเธอไปไม่ได้หรอก แล้ว
ไม่ใช่แค่นั้น...” ผู้ช่วยพูดเสียงเบา

“เคยบอกไปแล้วไม่ใช่เหรอว่าฉันนะถูกใจเธอเป็นการส่วนตัว เพื่อเธอแล้ว ฉันพร้อมทำทุกอย่าง”

หญิงสาวขลุ่ย ผู้ช่วยเคยเลียบเคียงชวนเธอไปเลิฟไฮเทล อยู่หลายครั้งระหว่างไปขายงานนอกสถานที่หรือนั่งดื่มในงานสังสรรค์ นี่ก็เป็นอีกเหตุผลที่เธออยากลาออกจากบริษัท

เพื่อฉันตรงไหน เพื่อสนองตัณหาของแกต่างหาก

คิคุโกะอยากสวนกลับไป แต่เกิดหยาใจถี่ขึ้นมาจนเริ่มรู้สึกแน่นหน้าอกเหมือนมีอะไรกดทับอย่างแรง หน้าผากเริ่มมีเหงื่อไหลซึม ตอนทำงานที่บริษัท เธอทนทุกข์ทรมานจากอาการป่วยเดิม ๆ แทบทุกวัน กระทั่งเมื่อสัปดาห์ก่อน ขณะตื่นตอนเช้า เธอทรมาณมากจนแทบออกไปทำงานไม่ไหว ขึ้นทนอยู่ในสภาพนี้ต่อไปคงได้ตายสักวัน เธอจึงเขียนจดหมายลาออกยื่นให้บริษัทในสภาพแทบขาดใจ

“อื”

เสียงนั้นดังมาจากด้านหลังผู้ช่วย เธอเห็นหญิงสาวที่ประดับดอกไม้บนศีรษะลุกขึ้นยืน เท่านั้นไม่พอ ยังใช้มือข้างหนึ่งคืบแก้วโน้เดินมานั่งข้างคิคุโกะ

“คะ...ใครนะ”

“ฉันเป็นใครไม่สำคัญหรอกค่ะ”

“คนรู้จักเธอเหรอ”

“เป็นเพื่อนกันต่างหาก”

เธอตอบคำถามผู้ช่วยแล้วยกแขนซ้ายโอบไหล่คิคุโกะ กลืนอะไรบางอย่างคล้ายกลืนเครื่องสำอางผสมแอลกอฮอล์ กลายเป็นกลิ่นหอมหวานลอยฟุ้ง ต้องเป็นกลิ่นดอกไม้แน่ๆ

“เธอโทร. มาบอกว่าตาเฒ่าหัวงูที่บริษัทเรียกออกมาหา ฉันเลยรีบร้อนออกมาหาเธอแบบนี้ไงล่ะ” หญิงสาวดื่มไวน์ รวดเดียวหมด จากนั้นก็วางแก้วแล้วปล่อยมือซ้ายจากไหล่คิคุโกะ ยึดสุดแขนไปกดปุ่มเรียกพนักงานเต็มแรง “ตอนถามเด็กคนนี่ เรื่องบริษัท ฉันยังคิดมาตลอดเลยว่า ยังไงก็คงไม่ถึงกับเป็น บริษัทรกรกหรอก่น่า แต่ยิ่งกว่ารกรกอีกนะเนี่ย ฉันละตกใจ มากจริง ๆ เลยใช้มือถืออัดเสียงระหว่างที่พวกคุณคุยกันไว้ ผิดกฎหมายแรงงานไม่พอ ยังคุกคามทางเพศอีก เพราะฉัน เป็นเรื่องธรรมดาใช้ไหมล่ะคะที่เด็กคนนี้อะยากลาออกจากบริษัท”

ได้ยินเสียงผู้ช่วยกลืนน้ำลายดังเอือก

“คิคุจัง”

คิคุโกะตะลึงงันทำอะไรไม่ถูกเมื่ออีกฝ่ายเรียกชื่อเธอโดย เต็ม “จัง” เข้าไปด้วย

“รู้จักทนายทากาฮาชิใช้ไหม”

จะรู้จักได้ยังไงล่ะ แต่เธอก็พยักหน้ารับไปตามน้ำ

“เอาบันทึกเสียงเมื่อกี้ให้เขาฟังดีไหมนะ”

“เพื่ออะไรล่ะ” ผู้ช่วยลุกพรวด

“จะเพื่ออะไรล่ะคะ” เธอยิ้มอย่างมีเลศนัย พลังรับแก้ว

ไวน์ที่พนักงานยกมาเสิร์ฟขึ้นดื่มแล้วพูดต่อ “ยังไงก็ช่างเถอะ คิกุจังลาออกจากบริษัทแล้ว ถ้าคุณพยายามฟ้องเรียกค่าเสียหาย ละก็ ฉันเองก็จะเอาเรื่องให้ถึงที่สุดเหมือนกัน”

เธอจ้องเซมิ่ง ผู้ช่วยกลืนน้ำลายดังเอือกแล้วเงิบ พุดอะไรไม่ออก ได้แต่ตัวสั่น

“มีอะไรอีกไหม”

“มะ...ไม่แล้ว” ผู้ช่วยยกสะโพกลุกขึ้น

“เฮานี้ไปด้วย”

ใบลาออกของคิกุโกะนั้นเอง เธอหยิบจดหมายที่วางอยู่บนโต๊ะยื่นให้ผู้ช่วย

เขาก็ม้วนเล็กน้อยมารับเก็บใส่กระเป๋าตามเดิม

“แล้วก็ไปด้วย” เธอสะบัดบิลเรียกเก็บค่าอาหารสองใบไปมา

“ทะ...ทำไมผมต้องจ่ายส่วนของคุณด้วยล่ะ”

“จริงสินะ หึ ๆ งั้นแค่นี้แล้วกัน”

ขณะที่ผู้ช่วยเอื้อมมือมาคว่ำบิลค่าอาหารแล้วตั้งท่าเดินจากไป เธอก็พูดว่า

“คุณเองก็ควรลาออกจากบริษัทดีกว่านะคะ”

ผู้ช่วยชะงักเมื่อได้ยินคำพูดนั้น ก่อนเบือนหน้ามามองเธอ แม้เห็นได้ชัดว่ากำลังโกรธ แต่แววตาเขาเหมือนจะร้องไห้

“ฉันมีครอบครัวต้องดูแล ลาออกไม่ได้หรอก”

ติฏโทะ หญิงสาววัย 24 ปี ผู้ตัดสินใจลาออกจากงานหลังจากแบกรับความเหนื่อยล้า
ทั้งร่างกายและจิตใจไม่ไหว

คืนหนึ่งในร้านแฟมิลีเรสเคอรองต์ เธอได้พบกับโทจิเมะ ริตะ เจ้าของร้านดอกไม้คาวาราชากิ
และด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ในคืนนั้น ติฏโทะก็เผลอรับปากว่าจะไปทำงานที่ร้านดอกไม้แห่งนั้น

ณ ร้านดอกไม้คาวาราชากิ ติฏโทะได้พบผู้คนมากมาย แต่ละคนต่างแวะเวียนเข้ามา
พร้อมเรื่องราวและความรู้สึกที่แตกต่างกัน เธอค่อยๆ เรียนรู้ ว่าดอกไม้ไม่ได้มีเพียง
ความสวยงาม แต่ยังเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารความรู้สึกซึ่งบางครั้งไม่อาจเอ่ยเป็นคำพูดได้

ช่อดอกไม้บางช่อมอบให้เพื่อร่วมยินดีในช่วงเวลาแห่งความสุข ขณะที่บางช่อกลับโอบอุ้ม
ความเศร้า ความคิดถึง และคำอำลาที่อ่อนโยนเอาไว้ และในระหว่างที่ติฏโทะค่อยๆ ส่งมอบ
ดอกไม้ซึ่งบรรจุหัวใจของผู้คน เธอเองก็เริ่มเรียนรู้ที่จะหันกลับมาจับฟังเสียงหัวใจตัวเอง
เยี่ยวยาบขาดแผลที่ซ่อนไว้ และค้นพบความหวังที่จะก้าวเดินต่อไปอีกครั้ง

**นี่คือนวนิยายที่เล่าเรื่องราวภาษาดอกไม้อันอ่อนโยน ปลอดภัย
และอาจทำให้หัวใจของเราค้นพบความหมายที่สำคัญในชีวิตอีกครั้ง
หนังสือเล่มนี้มีมียอดขายกว่า 110,000 เล่มในญี่ปุ่น
และขายลิขสิทธิ์ไปแล้ว 20 ภาษาทั่วโลก**

หมวดวรรณกรรมแปลร่วมสมัย

Biblio

Cover Illustration:
ab.bnna

Cover Design:
Por Thunwarath

379 บาท